

Verdriet

Ik zit in een klein kamertje bij de wachtruimte van de IC. Er staan een witte tafel en een paar stoelen, verder is het een kale, koude ruimte. Ik ga op een stoel zitten met uitzicht op de lange IC-gang waar ergens achteraan Stef ligt. Na enkele minuten wachten komt de intensivist die vertelt dat de longen moeite hebben met opstarten. Om de longen rust te geven wil hij Stef aansluiten op een ECMO¹ en vraagt mij, na uitleg over de voor- en nadelen, om akkoord. Maar, hoe kan ik hier nu iets over zeggen? Ik ga uiteraard mee met de inschatting van de arts, waarna de ECMO wordt aangesloten. Zelf ben ik op dat moment volledig de weg kwijt. Ik kan alleen maar denken aan de woorden van de verpleegkundig specialist tijdens het plaatsingsgesprek. Zij gaf aan dat het revalidatieproces maanden langer kan duren als een ECMO nodig is. Ik vind dit idee zo ontzettend verdrietig voor Stef en blijf maar huilen, terwijl ondertussen mijn dochter en ook Stefs jongste dochter, schoonzoon met onze kleindochter arriveren. Ik ben een wrak en ze vangen me lief op. Ondertussen ben ik nog steeds niet bij Stef geweest. Oh, wat mis ik hem! Ik zou er alles voor over hebben om nog even terug naar vanmorgen vroeg te kunnen, dicht tegen elkaar aan op het smalle ziekenhuisbed, nog niet wetend wat ons de rest van de dag te wachten staat.

¹ ECMO staat voor Extra Corporale Membraan Oxygenatie. Het ecmo-systeem wordt ook wel 'hart-longmachine' genoemd.

Gelukkig gaat alles goed met het aansluiten van de apparatuur en mag ik dan eindelijk naar mijn lief. Ik mag zelfs, al is het met een mondkapje op, zijn voorhoofd kussen en daarna lang zijn hand vasthouden. Ik knijp nog even vier keer, want dit was in de tijd dat Stef veel extra zuurstof gebruikte en praten soms te zwaar was, ons communicatiemiddel om te laten weten dat we van elkaar houden. Vier kneepjes: ik-hou-van-jou. Natuurlijk is Stef diep in slaap en heeft hij er geen notie van dat ik zijn hand fijnknijp, maar toch. Daarna moet ik weg. Het feit dat ik Stef daar moet achterlaten, verscheurt me. Zo koud en kil daar in dat ziekenhuisbed, tussen de slangen met felle tl-verlichting boven zijn hoofd, waar het ruikt naar plastic en desinfecteerspul. Mijn enige houvast zijn de verpleegkundigen die zich heel betrokken tonen en me op het hart drukken gerust te bellen als ik wil weten hoe het gaat. Ik krijg een direct nummer van de verpleegkundigen die voor Stef zorgen. Dit nummer kan ik dag en nacht bellen en dat is fijn, want de komende 24 tot 48 uur zijn vreselijk spannend. Dan moet duidelijk worden of de longen het zelf gaan doen.

Het is bijna kwart voor elf in de avond als ik Stef app en vertel dat ik thuis ben en onze dochter met me mee is gegaan. De rest van het weekend blijft onze zoon bij me, omdat alleen zijn nu lastig is. De spoken in mijn hoofd laten me niet met rust, dus afleiding thuis is nu wel even fijn. Die nacht bel ik meerdere keren naar de IC hoe het gaat en stuur ik zo'n drie appjes naar Stef, waarbij ik elke keer een ping naast me hoor als ik hem verzend. De angst mijn lief te verliezen wordt met de minuut groter en dan uiteindelijk val ik toch in slaap met Stefs slaapshirt dicht tegen mij aangedrukt.

Zorgen

Stef is in een hele diepe slaap en de ECMO doet zijn werk, maar het lukt nog niet om hem te stabiliseren. Ik bel regelmatig naar de verpleging om even te horen hoe het gaat en word intens verdrietig als ik erachter kom dat ik maar twee keer een uurtje per dag bij hem mag zijn. Twee keer een uurtje? Dat kan toch niet waar zijn? Wat moet ik dan in de tussentijd? En wie houdt Stef in de tussentijd vast om hem te laten voelen dat hij niet alleen is? Ik vraag me af hoe de mensen dat in Covidtijd volhielden, toen ze helemaal niet bij hun geliefde mochten. Wat ontzettend heftig moet dat zijn geweest, want ik vind dit al bijna niet te doen. Het liefst hang ik dan ook de hele dag aan de telefoon met de verpleegkundige, die vertelt dat er vooral zorgen zijn om de bloeddruk, deze is soms goed, maar kan ineens wegvallen en ze weten nog niet wat de oorzaak is. Zo aan de telefoon probeer ik ondertussen in te schatten hoe ernstig het is door goed naar de stem te luisteren aan de andere kant van de lijn, maar ik kom er al snel achter dat dit totaal nutteloos is.

Iedereen om me heen is lief, echt, maar toch voel ik me zo alleen. De enige die ik nu echt nodig heb, is ver van mij vandaan, letterlijk en figuurlijk. Want ook als ik er ben, naast hem zit, tegen hem praat, zijn hand vasthoud en mijn hoofd tegen hem aanleg, is hij zo intens ver weg. Toch hoop ik dat Stef, waar hij op dat moment ook is, mijn liefde kan voelen. Alleen soms hoop ik ook juist van niet, want als hij dat voelt, voelt hij misschien ook de tien slangen die uit zijn lijf steken. Vier drains, een katheter, sondevoeding, een lijn in de hals voor alle medicatie die via het infuus gaat, een monitor in de pols en